

Vysoko na oblohe jeden zimný večer
prišla na svet malá snehová vločka.

Krúžila, poskakovala a tancovala
medzi mrakmi.

„Jupíiiiiii!“ výskala.

Čoskoro nato začala pomaly klesať na zem.

„Ale ja nechcem padať!“ protestovala vločka.

„Mala by si letieť na zem,“ povedal jej mrak.
„Tak to robia všetky vločky.“

„Ale ja nechcem!“ prosíkala snehová vločka.
„Pomôž mi, mrak. Urob niečo,
aby som nemusela dole!“

„Ty si už poradíš...“ odvetil mrak. „Veľa šťastia!“

Snehová vločka si však vôbec nebola istá.
Krútila sa raz doľava, potom doprava...
neskôr dopredu i dozadu.

Ako letela nadol, točila sa jej čoraz viac hlava.

Ďaleko v jednom meste, učupenom medzi kopcami,
kráčalo domov dievčatko Natálka
so svojím deduškom.

Natálka vydychovala do studeného vzduchu biele obláčky.

Som zvedavá, či dnes bude snežiť, premýšľala.

Snehová vločka sa vznášala nad úbočiami posiatymi stromami.

Letela ponad údolia a rieky.

Dúfala, že čoskoro pristane na zemi...

... keď doletela k miestu, ktoré vyzeralo sľubne.

